

Zseniket nem adunk oda az ellenségeinknek!

2018 október 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

Ez remek!

M?vészember életében turkálni, hogy hátha találunk "valamit", olyan, mint fogadást kötni, hogy lenyomjuk-e szkanderban a kilencéves unokaöcsénket. Az lenne a csoda, ha nem találánánk.

Mostanában szidják Adyt. Cikkekben, tanulmányokban, kötetekben.

Persze jogosan. Jogosan szidják politikai, ideológiai aknamunkáját. Publicisztikája közt alig találni olyat, ami nem kártékony.

Ami engem dühít, hogy már nemcsak újságírók szidják cikkekben, vagy történészek kötetekben, de „Szittyaharcos” és „Zoli bácsi” is szidja a Facebookon. „Szittyaharcos”, kinek legnagyobb teljesítménye, hogy letöltötte az új Kárpátiát, és „Zoli bácsi”, aki nagy ember, mert harmincezer forintos ?stermel?i száraz bort rendel a vendégl?ben, mert ? „igényes”.

És persze magyar. Nem úgy, mint Ady Endre.

Ady egy zseni volt. Hozzá fogható nagyság kevés akad a magyar szellemi életben. Magánélete és politikai állásfoglalásai semmit nem tesznek hozzá vagy vesznek el ebből – ahogy egy futóbajnok gy?zelme esetében is közömbös, hogy ellopta-e a barátja pénztárcáját, esetleg csalja-e a feleségét.

A futóbajnok esetében a lényeg a következő: A húsz induló közül elsőnek ért célba. Egyvalami fontos: a teljesítmény.

És erre jön „Szittyaharcos”, feláll a sámlira – előbb piros-fehér-zöldre festi –, s vijjogja: „Az apja kommunista volt, tartozott a házbérrel és lógott az omnibuszon!”

Ha kizárólag ideológiai síkon közelítünk az alkotókhoz, nem vagyunk jobbak egy bolseviknál, aki azt nézi, hogy ki a jó elvtárs, és ki a munkás származású. Ráadásul m?vészember életében turkálni, hogy hátha találunk „valamit”, olyan, mint fogadást kötni, hogy lenyomjuk-e szkanderban a kilencéves unokaöcsénket.

Az lenne a csoda, ha nem találánánk.

A m?vészlelk?ség lényege a túlérzékenység. Ez teszi lehetővé, hogy három oldal alatt teljes jellem és sorsfordulókat ábrázoljon, de eme a túlérzékenység miatt minden író, költ?, fest? és zenész nehéz eset. Ki jobban, ki kevésbé, persze.

„Szabadk?m?ves volt!”

Benedek Elek, Hajós Alfréd, Bánffy Miklós, Benczúr Gyula és Móra Ferenc is az volt. Szabolcska Mihály is, ellenben Karinthy Frigyes nem. És Kosztolányi Dezs? is. Aki mellesleg Mussolini életrajzát ültette át magyar nyelvre, hogy még bonyolítsuk a képet.

Mennyire korlátoznak kell lenni ahhoz, hogy valaki egy szakácsot azért hibáztasson, mert rosszul csempéz. A költ? meg ostoba politikai szónoklatot tart. Pet?fi is hülye volt a politikához, ellenben a harmadik magyar nyelv? regény megalkotója.

A feddhetetlen konzervatív politikus meg tehetségtelen képeket fest, és olyan botfüle van, hogy faragni lehet.

Egy cikkben olvasom:

„De azért talán mégse a katonaságot egész életében betegesen, rettegve kerül?, a frontot közel?l soha nem látó s rendre a feleségének köszönhet?en elkerül? Ady Endrével kellene fémjeleznünk az első világháború magyar vonatkozásait!”

Néha elámulok, hogy fest?kt?l, költ?kt?l, színészeket?l elvárják, hogy alkotásaikban „?rültek” és különlegesek legyenek, rajongjanak a fura színeikért, a vad mondataikért, borzongató gesztusaikért, aztán szemükre vetik, hogy nem úgy élnek és viselkednek, mint egy banktisztvisel?.

Óvatosan pedzem meg, ha mondjuk Tiszáék „lecsaptak” volna az ilyen kaliber? emberekre – mi soha nem becsüljük meg a tehetségeinket –, talán nem sodródik azokhoz, akiket?l sikert, reklámot, pénzt kapott. S mivel sértett és gyenge jellem? ember volt, elfogadta.

Szidják Adyt.

"Az, hogy közben szépeket írt, hiteltelenné vált." Írta valaki egy fogalmazványban. Bocsánat, de egy teljesítménynek nincs semmiféle "hitele". A teljesítmény teljesítmény. A sakkverseny megnyerése tény. Nem hiteltelen azért, mert közben trágár megjegyzéseket dünnyögtött az orra alatt és odaköpi a parkettára.

Egy új kisbolygó felfedezése tény. Nem változtat semmit, ha a felfedez? melleleg utcára tette a mozgásképtelen, árva tüd?bajos nagynénikéjét.

Egy zseni m?vészi teljesítménye is tény.

Nem adjuk, miénk!

Ellenben most pékek, portások, vállalkozók és önjelölt honment?k rántják kéjjel sárba a zsenit. Holott a pék, portás, és honment? vállalkozó foglalkozzon a cipóval, az érke? vendégekkel, és az eladható Nagy-Magyarország-posztterekkel, bugyikkal és árpádsávos matricákkal.

Korunkban a versek nem ütnek. (Ki a fene olvas verseket? Szerepét átvette a dalszöveg.) De Ady igen. Ady üt. Még ma is.

Ha a *Mi urunk: a Pénz* bármely versszakát olvassuk, érezzük, hogy olyan, mint egy buldózer. Csinálja bárki utána.

Egy ilyen nagyságot eltaszítani magunktól, kilödni a magyarságból, s odadobni azoknak, akik csak „magyarországiak”, egyszer?en b?n. Vétek. Hazaárulás.

Ady soha nem mondta magáról, hogy nem magyar. A legnagyobb marhaságai közt sem. (Ellentétben Kertész Imrével.)

Tormay írja: „Mint ahogy a destrukció hazátlan tábora kisajátította a maga számára az él? Adyt, úgy sajátítja ki most a halottat. A forradalom költ?jének, a forradalom halottjának nevezi. A radikális párt, mint egyik megalapítóját és szellemi vezérét búcsúztatja el Ady Endrét. A galileisták gyászjelentést adnak ki róla, melyben vallomást tesznek, hogy az ? forradalmi ifjúságuk útján Ady lelke lobogott el?ttük. Esményeikért Ady indította ?ket harcba. És ünnepélyes ravatala felett, mely a Nemzeti Múzeum el?csarnokában állt, mint egykor Kossuth ravatala, galileisták tartottak ?rséget és a szociál-kommunista Kunfi mondott búcsúztatót. A nagy paraszt, melyben egykor fiatalon megsüvegelte Ady a magyar életet, messzir?l nézte a temetést és viszonzásul levette úri süvegét a koporsó el?tt. A magyarság id?vel meg fog bocsátani a megtévedettnek, aki költészetünknek már-már k?be dermedt rímeit szeszélyesen, szertelenül kiszabadította a kövek közül. Most csak a halottat süvegelte meg. ”

És ehhez, sokan a jobboldalon most újult er?vel segédkeznek.

Nem! Ekkora zseniket nem adunk oda!

Ha odaadunk, a nemzetköziek joggal mondhatják: "Minden kimagasló teljesítmény nálunk van". És igazuk is lesz. Mert Adyval szemben majd el?rángat valami kínrímes papocskát, aki sosem beszélt csúnyán, 40 éves koráig n?t nem látott és minden hétvégén a kórusban énekelt.

Kincseket nem adunk oda. Ha koszos, sár rakódott rá, akkor letörölgetjük, megjegyezzük, hogy igen, sár volt rajta, igen, a hátán volt egy repedés, de az a miénk, és ti, büdös kozmopoliták ilyet sosem tudtok felmutatni, és kenjétek a hajatokra a senkiházi nímandjaitokat Bródy Sándorral és Nádas Péterrel egyetemben. És te, *negyedm?velt* „Szittyaharcos”, ebben ne akadályozd a magyarságot, hanem takarodj a sarokba kínrímet gyártani a háttérhatalomról meg a chemtrail?l.

És még valami. Aki meg esetleg nem értené, hogy a világban fokozatok vannak, és nem mindegy, hogy valaki amit mond, mikor, milyen körülmények közt, milyen hátszéllel, vagy hátszéllel és elvárással szemben mondja. Magyarul, hogy egy mondatot, egy hozzáállást nem lehet kiragadni a saját korából, annak elárulok egy érdekességet.

1906-ban azért adtak a fizikai Nobel-díjat, mert bebizonyították, hogy az elektron részecske. Harminc évvel kés?bb ennek a tudósnak a fia azért kapott Nobel-díjat, mert bebizonyította, hogy az elektron hullám.

Pozsonyi Ádám - www.888.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló